

„Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali.“ (Jan 1,11)

To jsou vážná slova. Evangelista Jan pojmenoval možná jeden z největších hříchů člověka. Jan toto evangelium psal dlouho po Ježíšově ukřižování – a pravděpodobně myslel i na to, že Ježíš přišel na tento svět a tento svět se s ním chtěl rozloučit právě ukřižováním.

Další rovinou této věty je pak fakt, že mnoho lidí nepřijalo Ježíšovu cestu. Kolik je na světě nevěřících lidí... A budeme-li pravdiví, tak musíme přiznat, že naprostou většinu nevěřících jsme vyrobili skrze naše „skvělé svědectví života“ my, křesťané. Ano, za to že většina lidí nepřijala Ježíše, odmítla Krista – za to nemohou židé, jak se někteří primitivní antisemité domnívají. Ani za to nemůžou mimozemšťané. Dokonce za to nemohou ani komunisté, protože předci těchto škůdců společnosti byli křesťané – ano, Evropa, dokonce i české země byly hluboce křesťanské a zlí komunisté byli drtivou většinou děti hodných křesťanů. Já vím, zní to hrozně, ale bojím se, že taková je pravda.

Podíváme-li se do dějin „křesťanské Evropy“, uvidíme spoustu věcí, které se s křesťanským ideálem rozhodně neslučují. Budme pravdiví - jinak budeme pořád jen ukazovat prstem na druhé, ale pravdu nenajdeme. Zeptejte se našich nevěřících přátel, jestli když se na nás podívají, jestli zatouží po Kristu, jestli na nás uvidí světlo (!) v temnotě dnešního světa. Znam křesťany, kteří když přijdou někam do místnosti, tak se celá ta místnost rozzáří, ale znám také křesťany, kteří když přijdou do světlé místnosti, tak se úplně setmí. A to je naše moc, moc lidí – každý umíme přinést světlo, ale také každý umíme vyrobit tmu.

A tím se dostáváme k možná nejdůležitější rovině věty: „Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali.“ Je příliš snadné nakreslit hranici mezi lidmi, kteří jej přijali a kteří jej nepřijali, ale není ta hranice uvnitř každého z nás? Vyžaduje opravdovou pokoru uznat před sebou a před Bohem, že i v našem životě jsou temnoty, a že i v našich životech jsou místa, kde jsme Krista ještě plně nepřijali. Jsou to všechny ty temnoty nelásky, možná nenávisti, neodpuštění, hřichu, kompromisů se zlem, beznaděje, zloby, nedůvěry v Boha... A nejvíc se ta věta možná týká těch, kdo si myslí, že se jich to netýká vůbec.

Ano, Ježíš přišel k nám, ale my ho stále ještě, po 2000 letech naplno nepřijímáme. A můžeme se rozejít s pravdivým konstatováním, že jsme Ježíše stále ještě nepochopili.

Naštěstí – i pro nás platí, že jsme stále na cestě. A Bůh moc dobře ví, že jsme na cestě. Žijeme v temnotách, ale toužíme po světle, víme, že v našich životech je leccos v nepořádku, ale toužíme pozvat Krista do všech těchhle míst.

Ve čtení slyšíme od sv. Pavla krásnou modlitbu a přání: „On ať osvítlí vaše srdce, abyste pochopili, jaká je naděje těch, které povolal, jaké poklady slávy (skrývá) křesťanům jeho dědictví.“ My máme naději. V tom, že si nás Bůh zavolal, v tom, že si nás zamiloval – ne proto, jak jsme dokonalí, ale zamiloval si nás právě proto, že jsme nedokonalí. A my Ježíše můžeme považovat za světlo, které přichází do našich temnot – aby je prozářil, aby nás naučil přivádět světlo všude tam, kde je temnota.

To není snadné. My jsme si na leckterou temnotu zvykli. A když ne na temnotu, tak na takové „přítmí“. A někdy se můžeme trochu bát toho, že světlo, které přináší Ježíš, nesneseme. Je nepříjemné když je člověk ve tmě a někdo rozsvítí. A to už vůbec nemluvím o tom, když člověk v té tmě bydlí proto, aby nebylo vidět, co dělá...

Prvním krokem v přijetí světla bývá schopnost vidět světlo. Já vím, vidět temnotu je mnohem snazší. Daleko snáz jde vidět co je špatné, než co je dobře. Můžeme pochopit jako náš úkol – učit se vidět světlo. V druhých lidech, ve světě okolo nás. Znáám pár lidí, kteří daleko raději mluví o tom, co je dobré a co je krásné, než o tom, co je špatné a zlé - a přitom nejsou ani zdaleka naivní.

Ježíšovi učedníci mají být těmi kteří vidí a přinášejí světlo. My jsme a máme být svědky světla. My jsme světlo poznali a náš úkol je o něm vydávat svědectví. **Když křesťan nevydává svědectví o Kristu jako o světle, něco je s ním špatně.**

Ježíš, když přišel, tak ho nakonec mnozí přijali. A přitom nepoužil žádnou zbraň zla, žádné násilí, žádnou manipulaci, žádné neprůstřelné argumenty. Jeho jedinou zbraní byla láska k člověku a k Bohu, pravda, pokora a mírnost. To je skvělá inspirace pro nás – protože na Ježíšovi můžeme vidět, že takové prostředky pro boj s temnotou fungují. Ježíš neskončil na kříži, Ježíš neskončil vůbec. Je tu dodnes s námi a i nám nabízí účast na světle, nabízí nám světlo, které temnota nepohltila a nepohltilí.

Křesťanství – světlo světa

**Kéž si zamilujeme světlo –
to je možná největší vánoční přání. :-)**